

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

El nou Estatut.....

Dijous, a Berga, començaran un any més les festes de dansa, foc i fum que tenen el seu origen en la processó de Corpus i que ens han pervingut a través dels segles amb el nom actual de Patum. Són celebracions multitudinàries i participades, especialment pel jovent.

A la part posterior del peu de la custòdia monumental (vegeu foto), que guarden les Germanes Sagamentàries i que aquests dies presideix les celebracions a l'església parroquial, hi podem veure les figures jacents de la comparseria de la Patum presidides per l'escut de la ciutat.

Mentre diumenge vinent, a Berga, encara celebraran la Patum, arreu del país la ciutadania serà convo-

cada a participar en el referèndum sobre el nou Estatut. Si és aprovat, substituirà l'actual de l'any 1979. L'Estatut és la llei més important després de la Constitució i hi queda reflectit tot allò que volem ser: la nostra identitat com a nació, les competències d'autogovern, l'encaix amb la resta del món...

Els nostres bisbes han expressat la seva preocupació per la manera com hi són tractats determinats aspectes: la família, l'ensenyament, els no-nascuts, els malalts terminals... Però demanen que cadascú faci el seu propi discerniment i que lliurement decideixi el seu vot o la seva abstenció. Això sí, posant sempre com a punt de mira el bé comú.

La Santíssima Trinitat | Cicle B

Primera lectura | Del llibre del Deuteronomi – 4,32-34.39-40

Moisès digué al poble: «Recorre totes les èpoques que t'han precedit, des del dia que Déu creà l'home sobre la terra, investiga d'un cap a l'altre del cel, a veure si mai ha succeït un fet tan gran com aquest, si mai s'ha sentit dir que un poble hagi escoltat la veu de Déu que li parlés d'enmig del foc, com tu l'has escoltada, i hagi continuat en vida; si mai s'ha sentit dir que cap déu hagi intentat d'anar a treure per a ell un poble que vivia en poder d'un altre, combatent contra l'opressor amb senyals i prodigis, amb mà forta i braç poderós, amb fets esglaiadors i extraordinaris, com el Senyor, el vostre Déu, ho ha fet per vosaltres a Egipte, i vosaltres ho heu vist amb els vostres ulls. Reconeix avui que el Senyor és l'únic Déu: ni dalt al cel ni aquí baix a la terra no n'hi ha d'altre; recorda-ho sempre en el teu cor. Compleix els seus decrets i els seus manaments que jo et dono avui, perquè siguis feliç amb els teus descendents, i visquis molts anys en el país que el Senyor, el teu Déu, et dóna per sempre.»

Salm responsorial | Salm 32

Feliç el poble que el Senyor s'ha escollit per heretat

La paraula del Senyor és sincera,
es manté fidel en tot el que fa;
estima el dret i la justícia,
la terra és plena del seu amor.

Segona lectura | De la carta de sant Pau als cristians de Roma – 8,14-17

Germans, tots els qui viuen portats per l'Esperit de Déu són els fills de Déu. Perquè vosaltres no heu rebut pas un esperit d'esclaus que us faci viure una altra vegada en el temor, sinó un esperit que ens ha fet fills i ens fa cridar: «Abbà, Pare!» Així l'Esperit s'uneix al nostre esperit per donar testimoni que som fills de Déu. I si som fills, també som hereus: hereus de Déu i hereus amb Crist, ja que sofrim amb ell per arribar a ser glorificats amb ell.

De l'evangeli segons sant Mateu – 28,16-20

En aquell temps, els onze deixebles se'n anaren cap a Galilea, a la muntanya que Jesús els havia indicat. En veure'l es prosternaren. Alguns, però, dubtaren. Jesús s'acostà i els digué: «Déu m'ha donat plena

autoritat al cel i a la terra. Aneu a convertir tots els pobles, bategeu-los en el nom del Pare, del Fill i de l'Esperit Sant, i ensenyeu-los a guardar tot el que jo us he manat. Jo seré amb vosaltres cada dia fins a la fi del món.»

No esperit d'esclaus | S.R.S.

Sant Pau diu avui als romans que no han pas rebut de Déu un esperit d'esclaus. Aquesta categoria humana, a nivell polític desapareguda fa anys dels nostres països, no ha deixat de ser considerada des d'altres punts de vista. Així sovint parlem d'aquelles exagerades adhesions o lligams que diem que ens fan esclaus: de la feina, d'alguna institució o persona...

En aquest aspecte hi ha qui blasma la seva educació cristiana en la família, en el col·legi o en la societat, perquè pensa que el portava cap a una forma d'esclavitud o, dient-ho al revés, el privava de l'exercici de la seva llibertat.

Segurament han existit abusos en l'educació i en el comportament de persones que feien servir la seva autoritat no per a fer créixer en la llibertat, sinó per a obligar a viure en submissió, però amb l'evangeli als dits se'ns predica la llibertat com un element essencial de la Bona Nova que, com diu sant Pau en un altre lloc, ens ha alliberat de la Llei.

Avui ens costa d'entendre aquesta manera de ser lliures, ja que hem confós la paraula «llibertat» amb la permissivitat absoluta malgrat que ens faci fer coses contra les altres persones i contra el nostre propi bé. Convé que recuperem el vertader sentit d'una vida oberta a tot, tenint sempre a prop el Déu que ens acompanya.

La meva paraula com a bisbe | Romà Casanova, bisbe de Vic

La meva paraula, com a bisbe de l'Església catòlica i en aquest moment important per a Catalunya, no pot ser altra que la d'anunciar, ben clarament, a tots els cristians catòlics i a tots els nostres ciutadans de Catalunya, que Jesucrist, el Fill etern de Déu, és el salvador de tots els homes i que, en ell, tots els homes i dones del món són cridats a trobar el sentit ple de la seva existència.

I, en Jesús de Natzaret, nosaltres, fidels cristians, no podem fer res més que estimar el nostre poble català i tots els pobles d'Espanya i del món; en Jesús hem d'estimar la nostra llengua catalana, i també l'aranesa, i la castellana i l'àrab i totes les llengües que parlen en aquest moment les persones que estan entre nosaltres en la recerca d'un futur millor; en Jesús hem de respectar el nostre govern i tota forma de govern que els ciutadans, en llibertat i democràcia, vulguin per al bé de tots i en solidaritat amb els altres pobles d'Espanya i del món.

També en Jesús, mort i ressuscitat, i amb la força del seu Esperit, volem defensar la dignitat de tota vida humana, des de la que és en el si de la mare fins aquella que és en el llit del dolor i de la mort. Així com també defensar la família volguda

per Déu en el seu pla creador com l'àmbit de la vida i de l'amor, on els fills puguin créixer en l'amor del pare i de la mare, i demanem que els poders polítics reconeguin i defensin la llibertat dels pares per a escollir l'educació dels seus fills segons les seves conviccions morals i religioses.

En Jesús, l'Home nou, volem construir, amb tots els homes de bona voluntat, una societat més justa, més solidària, més pacífica, més respectuosa amb tothom, especialment amb els més petits i febles, on tots els homes i dones puguin, des de la llibertat i la veritat, edificar la seva vida en plenitud.

En aquest moment important cal recordar, una vegada més, que la identitat més pregona del nostre país té profundes arrels cristianes. El nostre país neix i es forja des de la fe cristiana. En Jesús, doncs, l'home lliure, que ens ha donat el seu Esperit per a viure la llibertat dels fills de Déu, demanem la llibertat religiosa per a nosaltres i per a totes les persones d'altres confessions religioses que aquí entre nosaltres viuen. Volem que l'expressió religiosa tingui cabuda en tots els àmbits de la vida i de la societat catalana.

Agenda litúrgica de la setmana

11. La Santíssima Trinitat. Sant Bernabé, apòstol. Santa Maria Rosa Moles, verge.

Lectures: Deuteronomi 4,32-34.39-40 / Salm 32 / Romans 8,14-17 / Mateu 28,16-20

Litúrgia de les hores: Setmana II

12. Dilluns. Sant Joan de Sahagun. Sant Onofre, monjo

Lectures: 1 Reis 17,1-6 / Salm 120 / Mateu 5,1-12

13. Dimarts. Sant Antoni de Pàdua, prevere i doctor de l'Església. Sant Pelegrí, màrtir.

Lectures: 1 Reis 17,7-16 / Salm 4 / Mateu 5,13-16

14. Dimecres. Sant Eliseu, profeta.
Lectures: 1 Reis 18,20-39 / Salm 15 / Mateu 5,17-19

15. Dijous. Santa Maria Miquela del Santíssim Sagrament, verge. Sant Guiu, màrtir.

Lectures: 1 Reis 18,41-46 / Salm 64 / Mateu 5,20-26.

16 Divendres. Sant Quirze i santa Julita, màrtirs.

Lectures: 1 Reis 19,9a.11-16 / Salm 26 / Mateu 5,27-32

17. Dissabte. Sant Benvingut, religiós. Sant Ismael.

Lectures: 1 Reis 19,19-21 / Salm 15 / Mateu 5,33-37

18. El Cos i la Sang de Crist. El Sagrat Cor de Jesús. Santa Edeltrudis, verge
Lectures: Èxode 24,3-8 / Salm 115 / Hebreus 9,11-15 / Marc 14,12-16.22-26

Bategeu-los en
el nom del Pare,
del Fill i de l'Esperit Sant

L'evangeli de Judes, encara... | Anton M. Vilarrubias, claretià

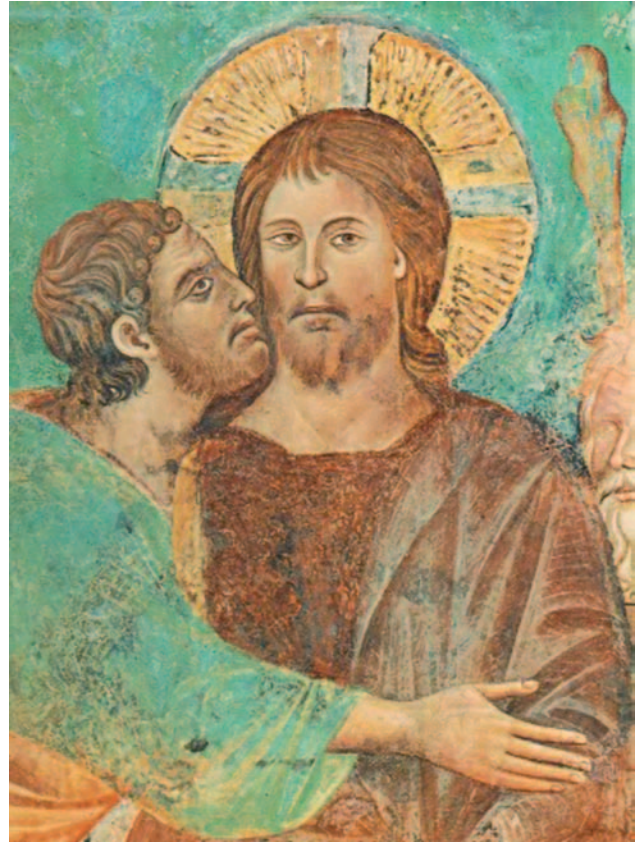
Hom pot passar-s'ho divertit –amb una mica de co-neixement i humor, és clar– davant certes excen-tricitats de la nostra «cultura» postmoderna: l'impacte sobtant, els comentaris oportunistes, les extorsions històriques, el xoc sensorial o ideològic, l'esoterisme, els *massmedia* esperpèntics, les pseudo-polítiques, l'envelliment constant de models nous, la publicitat fal·laç, les promeses il·lusòries per a desapercebuts, etc., i, per amanir-ho més, el nou gnosticisme del New Age, el codi Da Vinci, l'última temptació de Crist, l'evangeli de Judes, etc., i embolica que fa fort, perquè encara vindran més coses.

Hem desplaçat unes bases d'humanisme i seny de la nostra cultura educativa i social per aixecar uns castells que al mínim rebuf es desmunten i cauen sense consistència. Avui el raonament clar, objectiu, lògic, humanista, dialogant i creador no és cotitzat; per això podem ser enganyats tan fàcilment.

Context informatiu

La revista de merescut i prestigiós renom inter-nacional que ha irromput en l'opinió pública amb l'evangeli de Judes, fa uns anys ens va sorprendre agradablement amb un número, també extraordinari, que trencava puntualment amb la temàtica a què ens tenia acostumats i que sempre han definit la revista. El número a què em refereixo era dedicat a la ciutat de Jerusalem. Pel to, comentaris i no diguem ja per les fotografies impressionants de la ciutat de David, vaig sospitar que el capital que movia la revista era segurament d'una branca del monoteisme, rica i culta, present a la Ciutat Santa.

Ara també, interrompent la tònica de temes i articles habituals, ha sobtat el públic amb una portada impactant: «L'evangeli de Judes», precisament quan els cristians

ens disposàvem a celebrar la Setmana Santa. Això m'ha motivat una segona sospita sobre quin capital patrocina la revista i quina intenció han tingut els editors en filtrar, una mica amb calçador, uns números dedicats a Jerusa-lem i a l'evangeli de Judes. I no m'ho pregunto amb to requisitori, sinó perquè és bo de poder conèixer la gènesi d'alguns projectes per a saber-los donar la valoració i interpretació adequades.

L'evangeli de Judes és un manuscrit autèntic, filològicament i tècnicament analitzable i, per tant, valuós com a eina científica. Això no vol pas dir que el que diu «vagi a missa». Una cosa és la peça autèntica de museu, arxiu o col·leccionisme, i una altra el llen-guatge ideològic intencionat que pot incloure. Cada document ha de ser interpretat des del seu context per a poder-lo entendre i valorar amb objectivitat.

Context històric

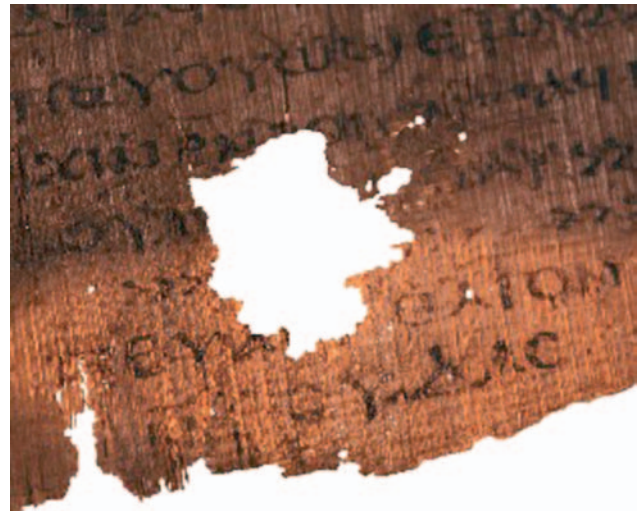
Les primeres comunitats cristianes reberen el testimoni directe dels companys de Jesús. Molts components d'aquestes comunitats també havien estat testimonis dels fets i paraules del mateix Jesús de Natzaret. Però després de la primera generació ve la segona, la tercera, la quarta, i així successiva-

ment. La fe en la predicació dels apòstols i testimonis de Jesús no devia tenir cap dificultat els primers anys de les comunitats cristianes, però avançant les generacions calia formular aquesta fe i fer-hi els aclariments i reinterpretacions que els nous contextos de la comunitat requerien.

L'àmbit geogràfic on s'estengué el primer cristianisme coincidí amb el món culte hel·lenístic. En el segle I confluïren en el Mediterrani oriental una gran diversitat d'ideologies i cultes. Era com un aiguabarreig de tradicions egípcies, perses, mesopotàmiques, gregues, llatines, a més de pràctiques màgiques i supersticions esotèriques vingudes d'arreu. El cristianisme es ficà al bell mig d'aquesta complexitat cultural en decadència, per la qual cosa és molt explicable que, conforme la tradició apostòlica passava d'una generació a l'altra, s'hi incrustessin maneres ben diverses de pensar la fe.

Una part de la comunitat cristiana s'esforçà per romandre fidel a la tradició dels apòstols i des d'aquesta fidelitat va raonar la realitat de la revelació, de Jesucrist i de l'Església. Però alguns grups molt concrets es tancaren en els seus raonaments personals i sotmeteren la revelació i la persona de Jesús a les pròpies categories mentals, apartant-se de la

Text final del manuscrit

predicació dels apòstols. Foren les primeres sectes dins el cristianisme que, per justificar la pròpia filosofia, imaginaren les interpretacions més esperpèntiques. L'evangeli de Judes està situat en aquest context heterodox.

La Primera carta de Joan fa una denúncia molt dura contra aquests grups sectaris que començaven a desorientar i desfer la comunitat. Aquesta carta de Joan és curta; però, llegida amb pausa i reflexió, és un bon antídote per a no emmalaltir espiritualment davant tantes excentricitats d'avui.

El culte eucarístic fora de la missa

*En la carta encíclica **Ecclesia de Eucharistia** (abril 2003, núm. 25), de Joan Pau II, hi trobem la següent invitació a participar en una forma de culte que «està estretament unit a la celebració del Sacrifici eucarístic» i que «s'estén a la comunió sacramental i espiritual»:*

És bell estar amb Ell i, reclinats sobre el seu pit com el deixeble predilecte (cf. Jn 13,25), palpar l'amor infinit del seu cor. Si el cristianisme ha de distingir-se en el nostre temps sobretot per l'«art de la pregària», ¿no sentirem una renovada necessitat d'estar llargues estones en conversa espiritual, en adoració silenciosa, en actitud d'amor, davant Crist present en el Santíssim Sagrament? Quantes vegades, caríssims germans i germanes, he fet aquesta experiència i hi he trobat força, consol i suport!

Nombrosos sants ens han donat exemple d'aquesta pràctica, lloada i recomanada repetidament pel Magisteri. D'una manera particular s'hi distingeix sant Alfons Maria de Liguori, que va escriure: «Entre totes les devocions, aquesta d'adorar Jesús sagramentat és la primera, després dels sagraments, la més apreciada per Déu i la més útil per a nosaltres.»

L'Eucaristia és un tresor inestimable; no sols la seva celebració, sinó també estar davant ella fora de la missa, ens dóna la possibilitat d'arribar a la font mateixa de la gràcia. Una comunitat cristiana que vulgui ser més capaç de contemplar el rostre de Crist en l'esperit que he suggerit en les cartes apostòliques *Novo millennio ineunte* i *Rosarium Virginis Mariae*, ha de desenvolupar també aquest aspecte del culte eucarístic, en el qual es prolonguen i multipliquen els fruits de la comunió del Cos i Sang del Senyor.

Per a vosaltres, els joves

Llocs i gent amb màgia

Hi ha llocs que tenen una màgia especial. Un d'aquests és el camí de Sant Jaume de Galícia. Per què? Es fa difícil explicar; només qui l'ha fet ho sap. És una mescla d'aventura, de repte, de plaer, que atrau molts joves a convertir-lo en el «seu» camí.

També hi ha persones que tenen una màgia especial. Per què? Es fa difícil d'explicar, però tenen quelcom d'especial que t'encomana ganes de viure i optimisme. Un d'aquests és Francesc Xavier. D'on li ve, la seva màgia? De la seva brillant intel·ligència? Del seu esperit aventurer? De la seva generositat?

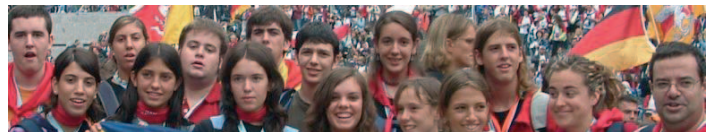
Vine i ho veuràs

Et convidem a deixar-te portar per la màgia del camí i participar d'aquesta aventura tot resseguint les petjades de Xavier. Si ets dels qui volen un canvi d'aires, dels qui creuen que la gent jove té coses a dir i a aportar, si penses que la persona és més que la imatge o si senzillament vols passar-t'ho bé amb una gent com tu i gaudir d'uns paisatges immillorables, no t'ho perdís: apunta't al camí, de Jaca a Xavier.

Una ruta feta a mida

Des de Jaca fins a Xavier, seguirem la ruta de l'anomenat «camí aragonès», amb etapes assequibles a tothom. Durant el matí caminarem i disposarem de la tarda lliure. Gaudirem d'un equip d'intendència que ens acompanyarà en tot moment.

Informació bàsica

Dates: de l'11 al 16 de juliol.

Edats: Doble modalitat: a partir de 3r d'ESO i fins a 18 anys; a partir de 18 anys.

Preu: 150 euros (inclou viatge en autocar, desplaçaments secundaris, àpats, assegurança, allotjament, entrada al castell de Xavier).

Si voleu més informació, podeu baixar-vos la presentació a la web www.jbvic.com, apartat *materials*. També podem venir a explicar-vos la ruta a la vostra parròquia o grup.

Com inscriure-s'hi

Us podeu posar en contacte amb la vostra parròquia, o bé a pereoliva61@yahoo.es (606 704 222) / jovesbisbatvic@telefonica.net (696 008 841).

IV Trobada d'escolans

El darrer divendres d'aquest mes, 30 de juny, tindrà lloc al Seminari de Vic la quarta trobada d'escolans del Bisbat. Hi són convidats tots els nois i noies de 9 a 15 anys que presten aquest servei a les parròquies. Es començarà a dos quart d'onze del matí i s'acabarà a mitja tarda. Una pregària inicial, uns jocs, una pel·lícula, un dinar compartit... Tenim l'experiència de les trobades anteriors el record de les quals és molt positiu. En les dues darreres hi participaren uns vuitanta infants i adolescents procedents de diverses parròquies de la diòcesi. Per a més informació: Joan Prat (tel. 646 579 441) o Mn. Pere Oliva (tel. 606 704 222).

Ecumenisme

[...] En el Parlament de les Religions, que va tenir lloc dins el marc del Fòrum de les Cultures i que va resultar, si més no per a mi, una experiència molt profitosa, es podia comprovar, en les taules rodones en què s'expressaven els representants de les diverses religions, que sempre hi havia uns punts de coincidència. Un d'aquests punts és la creença en un Ésser superior, i un altre és la necessitat de treballar a favor de la pau i d'erradicar la pobresa. Crec que a partir d'aquests punts les esglésies poden sumar esforços i aconseguir un nivell fructífer de col·laboració; això sí, amb un gran respecte de tots amb tots i sense afany de proselitisme, perquè cada església dóna testimoni de la seva fe i ningú no té per què renunciar-hi.

Jaume Camprodon, bisbe emèrit de Girona, dins «Serra d'Or», gener 2006, p. 11

Restauracions al Cabrerès

Sant Julià de Cabrera.- Ens plau deixar constància de sengles restauracions pictòriques, fetes ja fa algun temps, en dues boniques i històriques esglésies de les contrades del Cabrerès, talment perles amagades en indrets esponerosos d'aquesta fèrtil serralada que afaïçona les comarques d'Osona i la Garrotxa.

Al peu del santuari de la Mare de Déu de Cabrera hi roman, avellutada pel temps i la història, la parròquia de Sant Julià, documentada ja en el llunyà segle XI. És un edifici de construcció romànica, d'una nau i absis, que ha sofert diverses modificacions al llarg dels anys i que patí les fatals conseqüències del terratrèmol que devastà el terreny vers l'any 1425 caient-ne la volta i altres parets.

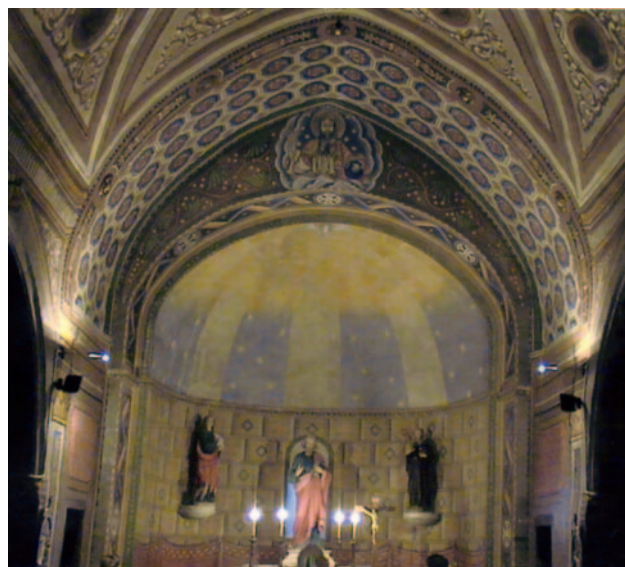
La decoració de l'absis central és a base de pintures d'estil neoromànic amb imatges i sanefes que la memòria popular atribueix a un matrimoni alemany entre 1940-45. Amb el pas del temps i sobretot a causa de la forta humitat les pintures s'anaren deteriorant i convenia una actuació a fons per a restaurar-les. La imatge de la Mare de Déu presideix el conjunt i les bandes mostren les figures dels sants Agustí, Andreu i Joan Baptista i santes Anna, Marta i Magdalena, a més dels símbols dels quatre evangelistes, envoltats tots d'àngels. El frontal d'altar ostenta la

figura de Jesús juntament amb els dotze apòstols. Els treballs consistiren en la fixació dels colors, estucat dels forats, retoc i envernissament de les imatges i així tornar-hi a donar la policromia original. El resultat ha estat pletòric de color i així ara es poden admirar en la seva primera bellesa.

Sant Pere de Falgars.- Situada com en un balcó sobre l'espaiosa vall d'en Bas, és una petita església romànica d'una nau de canó que també sofrí el terratrèmol de principis del segle XV. Es va modificar el presbiteri, i les pintures que el decoraven, originals del segle XVII i algunes també de principis del XX, anaren perdent la policromia original a causa de degoters, humitats, caiguda de plaques, pols, etc.

Consolidat el temple, es va anar per a la restauració de les pintures, en una primera fase en què s'actuà sobretot sobre sanefes o orles que embelleixen la nau central, a base de fixar imatges, netejar brutícia, arrebossar fragments caiguts i retocar zones amb colors adients i de qualitat contrastada. Una capa final de vernís consolidà degudament la vistosa policromia; més endavant s'anirà per una altra fase. Tot plegat n'ha resultat un excel·lent treball restaurador que ha dotat el temple parroquial de la primitiva ornamentació, que ara fa goig de veure.

Cal remarcar que de les dues esglésies en té cura espiritual i material la parròquia de Sant Roc de Cantonigròs, gràcies a la qual s'han pogut dur a felicitat terme les respectives i ben agençades restauracions. Ho celebrem.

A la vora del foc | El sol de la Patum | Climent Forner

Per a mi el sol de la Patum de Berga sempre ha estat, és i serà Jesús sagramentat exposat en la custòdia monumental estrenada l'any 1943, aquella meravella artística que de llavors ençà presideix les solemnes eucaristies dels Corpus Christi i que durant l'any és venerada dia i nit per les Adoratrius Perpètuas del Santíssim Sagrament. Quin sol més radiant! Llueix a més, incrustats al pedestal, tots els entremesos patumaires en plata, or, pedres precioses i esmalts, i s'acompanya encara de Queralt i el Pi de les Tres Branques, els altres dos símbols berguedans per excel·lència. És ben bé aquella «llum de les nacions» anunciada pel profeta Isaïes.

Les diverses representacions del drama sacre que tenen lloc a la plaça de Sant Pere i àdhuc pels carrers de la ciutat no són sinó l'esclat popular d'aquella immensa joia continguda dins el temple, talment un riu que surt de mare. I així, ja des de mitjan segle XIV, quan va néixer la dita epopeia (liligada i relligada sempre amb la festivitat de Corpus, amb tots els avatars de la història que vulgueu), fins als nostres dies. La litúrgia cristiano-catòlica portada a l'esplet

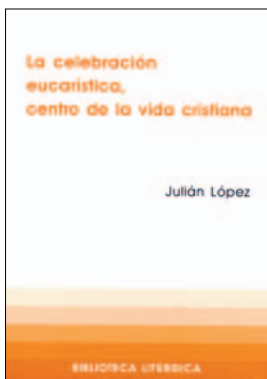
de Pasqua, amb la incorporació d'elements tan mítics com el foc, semblant als que serveixen per als sagraments: aigua, vi, oli... De guisa que, per indiferents o contraris que puguin semblar a la religió els temps actuals, això no impedeix de viure la gran festa; al contrari: aquesta conté una tal força iniciàtica que, si més no, ens encara amb el misteri. Els patumaires (creients o no) practiquem, concelebrant-la, una fe ancestral, digna de respecte i admiració, tal com acaba de posar en evidència la declaració de la Patum, per part de la Unesco, com a Patrimoni Oral i Immaterial de la Humanitat. L'Àliga, que ens acubilla mater-

nalment, ens enlaira cap a l'infinit amb el seu vol majestàtic, tan bon punt els àngels han esterracat l'últim dimoni a cops d'espasa.

I la guinda: la Patum infantil del divendres a la tarda, que enguany compleix el cinquantè aniversari. No l'heu vista mai? Cregueu que val la pena. És tota una escola de fe, de patriotisme, de civisme... Una invitació a recobrar la innocència perduda. Si no ens fem com infants... Bé prou que ho diu l'Evangelí.

Foto: Luigi

Llibres | Celebració eucarística i vida cristiana

Un dels llibres editats recentment pel Centre de Pastoral Litúrgica de Barcelona dins la col·lecció Biblioteca Litúrgica, núm. 25, porta per títol *La celebración eucarística, centro de la vida cristiana*. Conté una vintena d'articles i conferències sobre l'eucaristia, de què és autor l'actual bisbe de Lleó i president de la Comissió de Litúrgia de la Conferència Episcopal Espanyola, Julián López. Nascut a Toro (Zamora) l'any 1945, fou nomenat bisbe de Ciudad Rodrigo l'any 1994, i de Lleó, l'any 2002.

La recopilació d'articles i conferències segueix l'ordre cronològic en què foren escrits o pronunciades. Les vies d'aproximació al tema són diverses: des dels estudis històrics, fins a les implicacions teològiques, espirituals i pastorals, però sempre des de la perspectiva de confluència entre eucaristia i vida.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:

VIC: Josep Casals

Santa Maria 1, 08500 VIC

Tel. / Fax 93 885 07 09

Correu electrònic:

mitjans-comunicacio@bisbatvic.com

SOLSONA: Benigne Rafart

Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA

Tel. 973 48 06 19 / Fax 973 48 09 51

Correu electrònic: brarfart@xtec.net

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.

REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC

ADMINISTRACIÓ:

Rda. Camprodon 2, 08500 VIC

Tel. 93 889 14 78 / Fax 93 88919 09

IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,

Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60